

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2017, č. j. KUKHK-9127/DS/2017/GL-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 2. 2019, č. j. 51 A 8/2017 - 48,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 15. 11. 2016, č. j. MMHK/205354/2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 25. 4. 2016 v 6:41 hod. na silnici I/35 na obchvatu obce Všestary ve směru jízdy na Hořice mu byla jako řidiči vozidla Iveco Daily, reg. zn. X, naměřena rychlost 117 km/h, po odečtu tolerance 113 km/h, a to v úseku pozemní komunikace, v němž je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a současně povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodl o odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 10. 3. 2017, č. j. KUKHK-9127/DS/2017/GL-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a to tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Jednalo se již přitom o opakované rozhodování správních orgánů v téže věci, neboť původní rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 20. 5. 2016, č. j. MMHK/094834/2016, bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 9. 2016, č. j. KUKHK-28846/DS/2016/GL.

[3] Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že bylo prokázáno, že se žalobce protiprávního jednání, které bylo zdokumentováno na místě spáchání přestupku, dopustil, přičemž se vypořádaly s jedinou věcnou námitkou, vznesenou zmocněncem žalobce Ing. M. J., totiž že měření provedené zasahujícími policisty proběhlo v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení RAMER 10C. Zmocněnec při ústím jednání před správním orgánem prvního stupně dne 19. 5. 2016 k tomu konkrétně uvedl, že si žalobce v daném místě povšiml policejního vozidla VW Passat, stojícího podél pravého okraje vozovky, toto vozidlo však nemělo podle něj stát rovnoběžně s pravým okrajem vozovky, ale přední část vozidla vybočovala vlevo k podélné ose vozovky. Naměřená rychlost proto byla podle žalobce zkreslená. Správní orgán prvního stupně vyhodnotil ve svém rozhodnutí tuto námitku jako účelovou, odrážející subjektivní vnímání řidiče. Správní orgán prvního stupně měl za to, že použité zařízení RAMER 10C bylo dle přiloženého ověřovacího listu č. 78/15 ze dne 11. 5. 2015 kalibrované a policisté obsluhující toto zařízení byli dle přiloženého seznamu řádně proškoleni k jeho obsluze. Především pak uvedl, že daná námitka nemá žádné opodstatnění, neboť uvedené měřicí zařízení je zkonstruováno takovým způsobem, že v případě jakéhokoliv nedostatku, jako je nastavený úhel měření, potřebná vzdálenost od měřeného vozidla, dostatečné světelné podmínky, potřebné skutečnosti jsou automaticky vyhodnocovány a objeví se „chybová hláška“ o tom, že zařízení není schopno provést požadovaný úkon změření rychlosti projíždějícího vozidla. V takovém případě by nebylo možné získat finální snímek s uvedením všech potřebných informací tak, jak jsou uvedeny v přiloženém záznamu o přestupku žalobce. S ohledem na to, že žalobce podal i navzdory výzvě k doplnění toliko blanketní odvolání, přezkoumal žalovaný prvostupňové rozhodnutí toliko z pohledu dodržení zákonnosti. Uvedl přitom, že se ztotožnil s hodnocením orgánu prvního stupně.

[4] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který žalobu rozsudkem ze dne 8. 2. 2019, č. j. 51 A 8/2017 – 48 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Žalobce uplatnil v žalobě celkem tři žalobní body, a to nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, kterou opíral o to, že žalovaný a před ním správní orgán prvního stupně se nevypořádaly s jeho námitkami, které vznesl v podání ze dne 14. 7. 2016. To bylo sice doplněním odvolacích důvodů v předcházejícím odvolacím řízení proti prvnímu rozhodnutí, které bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno, ale správní orgán prvního stupně a po něm i žalovaný se s nimi měly vypořádat i v nových rozhodnutích. Správní orgány se pak dle žalobce nevypořádaly s námitkou, proč byla od naměřené rychlosti odečtena tolerance – takový postup buď vůbec nemá žádný podklad a jde o libovůli správních orgánů, nebo oporu má, ale pak nebyla v rozhodnutích vyjádřena. Nesrozumitelnost pak žalobce dovozoval z toho, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno, že se jednalo o přestupek spáchaný nedbalostně, avšak v části odůvodnění rozhodnutí je konstatováno zavinění ve formě nepřímého úmyslu. To se týká rovněž uložené sankce, neboť výrokem rozhodnutí byla žalobci uložena peněžitá pokuta, avšak v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se uvádí, že „výše uložené pokuty se zákazem činnosti je závažnosti přestupku odpovídající“. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal nesprávné měření rychlosti, které nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze; konkrétně namítl, že skutečnost, zda je vozidlo postaveno rovnoběžně s vozovkou, není věcí subjektivního vnímání, ale je povahy objektivní, a za neprokázané měl pak žalobce tvrzení, že v případě jakékoliv vady nedojde vůbec k měření. Konečně žalobce namítal svůj nesouhlas s tím, aby jeho jméno a jméno jeho právního zástupce bylo zveřejněno na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí krajského soudu.

[5] Krajský soud uskutečnil dne 8. 2. 2019 ústní jednání, z něhož se žalobce i jeho právní zástupce dne 7. 2. 2019 omluvili z důvodu pracovní vytíženosti a na němž krajský soud provedl

pokračování

důkaz návodem k obsluze měřiče rychlosti RAMER 10 C, jehož podstatné části, týkající se funkce měřiče rychlosti a jeho instalace na stanovišti, založil do spisu.

[6] Krajský soud pak v napadeném rozsudku vypořádal žalobcovy námitky tak, že rozhodnutí prvostupňového orgánu sice obsahuje zmiňované rozpory, pokud jde o formu zavinění, avšak z výroku i z odůvodnění je zřejmé, že se žalobce přestupku dopustil a že se jednalo o jednání nedbalostní (zcela nadbytečný odstavec, v němž je zmiňováno zavinění ve formě nepřímého úmyslu správní orgán zřejmě převzal v důsledku nepozornosti z jiného rozhodnutí), což výslovně potvrdil v odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalovaný, čímž případný rozpor odstranil. Pokud jde o větu v odůvodnění, týkající se uložení zákazu činnosti, pak dle krajského soudu si žalobce musí být vědom, že takovou sankci nebylo možné za daný přestupek uložit, když podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu lze uložit jen pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Žalobci tedy byla uložena sankce na spodní hranici zákonné sazby.

[7] Námitku nedodržení návodu pak krajský soud vypořádal odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017-39), z níž vyplývá, že „pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, neproběhly by správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení...“. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“. Krajský soud na základě zhodnocení provedených důkazů v dané věci dospěl k závěru, že návod k obsluze musel být dodržen, neboť musely správně proběhnout interní testy a verifikace měření, neboť jinak by nedošlo k zobrazení výsledku měření a k záznamu snímku. Tolerance rychlosti pak byla dle krajského soudu odečtena rovněž na základě návodu k obsluze, podle něhož je povolena chyba měření při rychlosti nad 100 km/h 3 %, takže tato rychlost byla v zájmu samotného žalobce odečtena.

[8] Konečně třetím žalobním bodem týkajícím se anonymizace rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu se krajský soud odmítl zabývat, neboť se podle soudu dané přestupkové věci vůbec netýkal.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou založil na tom, že krajský soud nesprávně zhodnotil právní otázku týkající se posouzení namítané nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, a na nepřezkoumatelnosti samotného rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů, neboť krajský soud se sice sám vyjádřil k věcné námitce, že nebylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, ale nevyjádřil se k procesní otázce, a sice že správní orgán činil závěr o souladu měření s návodem k obsluze, aniž by jej provedl jako důkaz.

[10] Stěžovatel shledává nesprávnost posouzení právní otázky v tom, jak krajský soud posoudil námitku nepřezkoumatelnosti. Podle stěžovatele správní orgány opomněly vypořádat argumenty, zpochybňující správnost provedeného měření, které stěžovatel vznesl v doplnění odvolání ze dne 14. 7. 2016. Stěžovatel nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, že jeho námitky byly vypořádány konstatováním žalovaného, podle něhož „pokud rychloměr pořídil fotografii, bylo měřeno správně“. Podle stěžovatele tak správní orgány nevypořádaly minimálně námitku, podle níž rychloměr žádnou sebekontrolní funkcí nedisponuje. Samotný krajský soud pak dle stěžovatele uzavřel tuto otázku s tím, že rychloměr vskutku touto funkcí disponuje, neboť tak dovodil sedmý senát Nejvyššího správního soudu v citovaných rozsudcích. Stěžovatel má za to, že tvrzení o této „zázračné a absurdní funkci“ jím bylo vyvráceno již ve správním řízení (správní orgány však toto tvrzení pominuly) a stěžovatel nadto soudu přikládal vyjádření Českého

metrologického institutu (dále jen „ČMI“), který schvaluje rychloměry k použití v ČR, ze kterého se podává, že žádný rychloměr takovou funkci mít nemůže. Závěr správního orgánu a krajského soudu je proto nesmyslný, což stěžovatel vysvětloval a navrhoval dokazováním vyvrátit.

[11] Dále krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „výše uložené pokuty se zákazem činnosti je závažnosti přestupku odpovídající“, což nekoresponduje s výrokem rozhodnutí, jímž byla uložena pouze peněžitá pokuta. Krajský soud měl tuto námitku vypořádat tak, že položil řečnickou otázku, zda se tím stěžovatel nedovolává přísnější sankce, což se podle stěžovatele míjí s podstatou této námitky. Stěžovatel se přirozeně nedovolával přísnější sankce, ale posouzení toho, zda daný rozpor nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že má právo na řádné odůvodnění uložené sankce, nikoliv sankce, která na jeho případ zjevně nedopadá. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30, který se věnoval přezkoumatelnosti sankce, a navíc stěžovatel připomněl, že Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že nelze připouštět nesoulad výroku rozhodnutí a jeho odůvodnění, neboť taková rozhodnutí podřívají důvěru ve státní správu a v daném případě tento rozpor vyvolává pochybnosti, zda byl trest uložen skutečně individualizovaně.

[12] Konečně stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud se sice sám vyjádřil k podstatné otázce, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, avšak nevyjádřil se k procesní otázce, že správní orgán posoudil danou věc, aniž by sám návod k obsluze provedl jako důkaz. Pokud by správní orgány návod provedly jako důkaz a činily z něj nesprávná skutková zjištění, pak by stěžovatel žalobu formuloval jinak, navrhoval by jiné důkazy a volil jiný směr argumentace. K této otázce stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31, v němž soud uvedl, že *„pokud však tento Návod k obsluze měřicího zařízení nebyl jako důkaz vůbec proveden..., nemohly správní orgány konstatovat, že tento návod byl dodržen“*.

[13] S ohledem na výše uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k novému řízení.

[14] Na kasační stížnost reagoval žalovaný tak, že se s napadeným rozsudkem zcela ztotožňuje. S ohledem na to již Nejvyšší správní soud nezasílal toto vyjádření stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel založil kasační stížnost na tvrzení, že krajský soud nesprávně vyhodnotil žalobní body týkající se nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, která měla spočívat na nedostatečných důvodech rozhodnutí, resp. nevypořádání všech námitek vznesených stěžovatelem ve správním řízení, a v nesrozumitelnosti vyplývající z obsahového nesouladu mezi výrokem a odůvodněním a jednotlivými částmi odůvodnění, a dále krajskému soudu vytknul, že sám

pokračování

hodnotil otázku nesprávného měření rychlosti namísto toho, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a dal tak stěžovateli možnost se k této otázce vyjádřit ve správním řízení. Nejvyšší správní soud shledal tyto námitky nedůvodnými, a to z následujících důvodů.

[18] Pokud jde o námitky stran nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, je třeba vyjít z toho, že správní řízení je třeba hodnotit jako celek (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48). Obsahovalo-li proto odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně určité nekonzistentnosti (stran vyjádřené formy zavinění či ukládané sankce), pak je bez jakékoliv pochybnosti odstranilo rozhodnutí žalovaného, na což ostatně poukázal v napadeném rozsudku krajský soud a Nejvyšší správní soud se s tímto jeho závěrem ztotožňuje a nemá za to, že by krajský soud otázku přezkoumatelnosti vyhodnotil nesprávně. Lze souhlasit s krajským soudem i v tom, že části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na něž stěžovatel poukazuje, se do odůvodnění zjevně dostaly z jiného rozhodnutí správního orgánu, což by se jistě nemělo stát a svědčí to o nepřilíš velké pečlivosti při vyhotovování rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu však tyto obsahové nekonzistentnosti nedosahují takové intenzity, která by činila rozhodnutí nesrozumitelné, a tedy nepřezkoumatelné, nota bene pokud je odstranil v rozhodnutí o odvolání žalovaný, z jehož odůvodnění je zřejmé, že se stěžovatel dopustil uvedeného jednání ve formě nedbalosti (str. 5 odůvodnění) a že je ukládána sankce v podobě peněžité pokuty ve výši 1 500 Kč na samotné spodní hranici zákonné sazby. V daném kontextu nelze přehlédnout ani to, že žalovaný rozhodoval na základě blanketního odvolání stěžovatele, který tedy v odvolání ani sám netvrdil nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a tuto námitku vůči prvostupňovému rozhodnutí vznesl až v žalobě před krajským soudem.

[19] Jde-li o stěžovatelem tvrzený nedostatek důvodů, spočívající v tom, že se správní orgány nevypořádaly s námitkami, které vznesl v podání ze dne 14. 7. 2016, jímž po zákonné lhůtě doplňoval své první odvolání, na jehož základě došlo ke zrušení prvního rozhodnutí vydaného v této věci, pak i v této otázce se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu (bod 19. odůvodnění rozsudku). Podstatou těchto námitek bylo tvrzení, že měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze použitého zařízení RAMER 10C, s nímž se správní orgán prvního stupně vypořádal na str. 4 odůvodnění, což ostatně dokládá to, že sám stěžovatel proti těmto závěrům posléze brojil v žalobě.

[20] Pokud stěžovatel spojoval nedostatek důvodů s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem v řízení před správními orgány, tj. neprovedením důkazů, pak má Nejvyšší správní soud za to, že pochybnosti o skutkovém stavu odstranil ve svém rozsudku krajský soud, a to především proto, že na ústním jednání dne 8. 2. 2019 sám provedl důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je krajský soud v rámci tzv. plné jurisdikce nejen oprávněn, ale přímo povinen dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, případně dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89). Tuto povinnost lze dovodit také z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71 [„V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s. je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění

by znamenalo nabrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“].

[21] Existovaly-li proto určité pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, pak je dle Nejvyššího správního soudu svým postupem odstranil krajský soud provedením důkazu při ústním jednání, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal, že by tím krajský soud ve větším rozsahu nahrazoval činnost správních orgánů, neboť provedené dokazování toliko potvrzovalo již zaujaté skutkové a právní závěry. Tím Nejvyšší správní soud reaguje i na stěžovatelovu kasační námitku, že krajský soud sice sám posoudil otázku stran dodržení návodu k obsluze, avšak nezodpověděl otázku týkající se procesního pochybení správních orgánů, které tento důkaz neprovedly. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí v rámci tzv. plné jurisdikce totiž není zodpovídat účastníkům řízení procesní otázky, ale posuzovat porušení a zajistit ochranu subjektivních veřejných práv.

[22] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítl, že pokud krajský soud sám posoudil otázku souladu měření s návodem, namísto toho, aby shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a zrušil je, znemožnil stěžovateli směřovat argumentaci i jiným směrem a navrhopat jiné důkazy, a že navíc stěžovatel zpochybňoval závěry o „záračné“ sebekontrolní funkci měřicího zařízení návrhem na provedení důkazu sdělením ČMI. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nespécifikoval, jakou jinou argumentaci či jiné důkazy by soudu či správním orgánům předkládal, když jeho jediná věcná argumentace se od počátku přestupkového řízení omezila na soulad měření s návodem k obsluze a k tomu, zda v případě nesprávného měření by zařízení bylo schopno snímek pořídit či nikoliv. Ostatně nelze přehlédnout ani skutečnost, že stěžovatel i jeho právní zástupce se ze soudem nařízeného ústního jednání omluvili několik hodin před ústním jednáním pro pracovní zaneprázdněnost, přičemž uvedli, že netrvají na jeho odročení a že souhlasí i s rozhodnutím bez jednání, čímž se připravili o možnost být osobně přítomni provádění důkazů, které sám stěžovatel navrhoval, a přímo při ústním jednání na ně reagovat, případně navrhopat důkazy další.

[23] Nejvyšší správní soud pak ověřil ze spisu krajského soudu skutečnost, že stěžovatel společně s omluvou z ústního jednání předkládal soudu sdělení ČMI a navrhoval je k provedení jako důkaz (č. l. 32 - 34). Tento důkazní návrh je však třeba hodnotit z toho pohledu, že ve stejném podání stěžovatel vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez jednání. Je tedy vůbec otázkou, zda byl tento důkazní návrh míněn ze strany stěžovatele skutečně vážně. Předložení tohoto sdělení necelý den před ústním jednáním a jeho příložením k podání, v němž stěžovatel současně vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez jednání, pouze dokresluje svéráznou procesní taktiku, kterou stěžovatel uplatňoval i v řízení před správními orgány (podávání blanketních odvolání, jejich doplňování po správním orgánem stanovené lhůtě k doplnění odvolání a dovolávání se obsahu těchto opožděných podání v dalších fázích řízení; tedy jednalo se vždy o svéráznou kombinaci procesní pasivity a aktivity). Je pravdou, že se krajský soud předloženému sdělení ČMI v napadeném rozsudku explicitně nevěnoval, resp. nezmínil, že bylo stěžovatelem předloženo, ačkoliv z protokolu o ústním jednání vyplývá, že se s obsahem podání stěžovatele, k němuž bylo toto sdělení přiloženo a které bylo soudu doručeno těsně před konáním ústního jednání, seznámil. Krajský soud sice mohl v odůvodnění rozsudku výslovně uvést, že předložené stanovisko považuje za nadbytečné a irelevantní (sdělení bylo formulováno toliko v obecné rovině tak, že měření je vždy třeba činit v souladu s návodem a že jeho správnou funkci je třeba vždy verifikovat v každém konkrétním případě zvlášť a výsledky měření a další důkazy musí podléhat volnému hodnocení důkazů); absence takového konstatování v odůvodnění napadeného rozsudku však nemá podle Nejvyššího správního soudu za následek jeho nezákonnost, neboť irelevantnost tohoto sdělení vyplývá již z komplexního hodnocení skutkových okolností krajským soudem. Jinými slovy, podle Nejvyššího správního soudu nebylo

pokračování

třeba toto sdělení provádět v řízení před krajským soudem jako důkaz (byl-li vůbec tento návrh s ohledem na shora uvedené okolnosti míněn vážně), neboť toliko potvrzuje, že je nutné v každém jednotlivém případě hodnotit veškeré důkazy dokládající spáchání přestupku v jejich souhrnu a dle zásady volného hodnocení důkazů, což je procesní notorieta a což v této konkrétní věci ostatně dodržel jak krajský soud, tak před ním i správní orgány.

[24] Krajským soudem odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu není vystavěna na nějaké „zázračné“ sebekontrolní funkci měřicího zařízení, jak tvrdí stěžovatel, ale i ona potvrzuje, že je třeba hodnotit i to, zda pořízený snímek zachycuje celé měřené vozidlo a zda je k němu předložen řádně vyhotovený protokol z měření. Jak již uvedeno, takové hodnocení krajský soud provedl, což podle Nejvyššího správního soudu postačovalo k závěru o tom, že se stěžovatel protiprávního jednání dopustil.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nezákonným z důvodů namítaných v kasační stížnosti, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu